

Струмок дзюрчить, роса блищить,
І вогнище палає.
І ліс гілками верховить
У небесах витає.

Ми на галявині одні,
Над нами зорі сяють.
Летять метелики нічні
І на вогні згоряють.

Їх кличе світло і тепло,
Їм вороття немає.
Вони летять, що б не було,
Ніщо їх не спиняє.

Отак і ми без каяття,
Без сумніву й вагання
Кидаємо своє життя
У полум'я кохання.

І знаємо, що спопелить,
Але на все готові
За вік, чи рік, чи навіть мить
Великої любові.

Тож хай собі вогонь горить,
Струмок дзюрчить в тумані,
Хай доля нас благословить
Спалить себе в коханні.